

Máriássy Mihályné, Szemére Katinka:

A magyar nő hite

„Ne félj, csak higgy,
én veled vagyok.”

Mikor csordultig tele van a szívünk valami nagy áldással, úgy szeretnénk belőle adni másoknak. És olyan nehéz hozzá szavakat találni.

Ne keressük őket. Nem értekezés az, amit talán vár valaki valahol, hanem bizonyágtétel. Arról, ami a legmélyebb mindennapi élményünk, a legdrágább kincsünk, — arról, amit nem vehet el tőlünk senki és semmi: a hitünkről, magyar asszonyok.

A mi hitünk nem fanatikus felekezeti megférhetetlenség, hanem testvéri szeretet. Nem a hagyományból, szokásból való templombajárás, amely vásárnaponként előveszi az Istent az imakönyvével és hazatérve elteszi a legközelebbi ünnepig. Nem az a felületes vallásosság, amely csak akkor keresi az Istent, ha valami baj éri és ember nem segíthet rajta. Nem az a „felvilágosodott” filozófia, amely a természetben csodálja vagy bírálhatja a gondviselést.

A mi hitünk az Istennel való személyes viszonyunk. Az, amit megtanulni nem lehet, csak élni. Az, amire az anya előkészítheti a gyermekét, de nem ragadhatja meg helyette.

Az isten jól tudja, hogy mi csak azt bírjuk megfogni, ami közel van hozzánk, Azért küldte le a földre az ő szent Fiát, aki Isten és ember egyben. Isten: tehát teljes közösségben van az Atyával. Ember: tehát teljes közösségben tud lenne- velünk, egyen-egyen,

— *Ne félj, csak higgy, én veled vagyok! Veled vagyok minden napon, ma és holnap, mind a világ végezetéig.*

Ugye, milyen biztos, világos ígélet ez? és milyen soká nem hallottuk meg! Emlékezzünk: két-tónkhöz sem jött egyformán. Rendesen valami nagy csapás vezet el hozzá. Hiszen mindnyájunkhoz eljön a fájdalom. Mikor a szabadulás vágya oly erős, hogy csodát kér és csodát vár, akkor teszi fel Jézus a kérdést: *Hiheted-e, hogy ezt megcselekedhetem?!* És minékünk is azt kell felelnünk: — *Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!* — Ilyenkor jön a csoda. A találkozás Jézussal.

Egyikünk beteg volt, a halál rémítette. Küzdött az életéért, hogy itt maradhasson kicsi gyermekeinél. Az ereje fogyott és egyszerre érezte, hogy egyedül nem bír tovább: hívta Azt, aki ott volt mellette és csak a hívását várta, hogy feleljen.

Másikunkat a legnagyobb megpróbáltatás érte, ami egy anya hitét érheti, — hogy gyermekét szenvedni, meghalni látja. Valami láthatatlan hatalommal áll szemben, amelyet ellenségesnek érez, és amely erősebb az ő mérhetetlen szereteténél is. Hiába áldozná fel saját magát, hiába szenvedne gyermeke helyett, — a keze meg van kötve és néznie kell tehetetlenül, hogyan torzul el a drága kicsi arc a fájdalomtól. Csoda-e, ha ilyenkor meg- inog a hite, ha fellázad a Gondviselés ellen, s nem látja többé, hogy az *Isten jó?!* És mégis — talán

épen ez a rettenetes átmenet szükséges hozzá, hogy az Úr Jézus személyesen eljöhessen mindkettőjükhöz. Láthatatlan kézzel végigsimít a kicsi beteg arcán s a megkínzott vonások elsimulnak — békések lesznek, szinte mosolygósak. Beszél az anyához ez a titokzatos mosoly és azt mondja neki: — *Ne sírj, mert nekem most jó! Olyan, mintha a te öledben pihennék, és a te karod volna körülöttem!* — És az anya egyszeriére meglátja azt a láthatatlan kezet. Talán az ő szívéen is végigsimított. Rá szeretne borulni, meg szeretné csókolni varázshatalmáért. És egyszerre tudja azt is, hogy kinek a keze az, mennyivel biztosabban fogja az ő kicsijét, mint a legnagyobb földi szeretet. Tudja, hogy a Krisztus most is, mint köztünk jártában, azért szólítja magához a kis gyerekeket, hogy az anyák is biztosan utána jöjjenek.

Akik előremennek az örök hazába, azok kapcsolják össze a mennyet a földdel. Felfelé vonják a szemeinket és a szívünket, hogy ne ragaszkodjunk túlságosan a földhöz. A háború okozta tömeges szenvedés és gyász is tömeges figyelmeztetése az emberiségnek: *Elveszem tőletek azt, ami legdrágább nektek, hogy utánanézve, őt keresve, engem is megtaláljatok!* — Ezért vesz el mindnyájunktól valakit vagy valamit az élet vagy a halál, valakit, akit szerettünk, a reményeinket, az egészségünket, a vagyonunkat. Mindnyájan úgy állunk egyszer, egyedül, tehetetlenül, kétségbeesve. De az élet is a halál minden formájában az Isten jobb- és balkeze, — magafelé von mindakettő, csak engedjük!

Ismerek egy anyát, aki három reményteljes szép fiát vesztette el a nemzet védelmében. Ez a rettenetes csapás döntő útmutatás volt neki. Ma a belmisszió egyik legtevékenyebb — és legboldogabb tagja. Dolgozik azért a nemzetért, amelyért a fiai

életüket adták, Annak a szolgálatában, Aki magához vette őket. — Egy özvegy, akinek az ura mindene volt, egész vagyonával és minden idejével a szegények és szenvedők szolgálatába állt. Órákat is ad, hogy annál többet szétoszthasson. És nyugodtan várja, hogy eljöjjön a viszontlátás perce, mely egyúttal a beszámolást is jelenti.

Sokszorozni lehetne a példákat, de hiszen mindnyájan találunk ilyeneket az ismerőseink körében vagy a saját életünkben, vesztett vagyonok, szétment mátkaságok, súlyos testi-lelki megpróbáltatások hányszor szabadítanak fel olyan erőket, amelyek egyébként talán sohasem jelentkeztek volna és amelyek áldássá válnak magunkra és másokra.

Emlékezzünk: ugye, akkor, amikor féltünk — az élettől, a haláltól, — akkor hallottuk meg először: — *Ne félj!* — Mikor megingott a bizalmunk Istenben és emberekben, — akkor hangzott egészen mellettünk — nem, a lelkünk legmélyén: — *csak higgy! van Gondviselés, van kibontakozás, — azoknak, akik az Istent szeretik, mindenek egyaránt javokra vannak.* Mikor úgy éreztük, hogy messze vannak tőlünk azok is, akiket legjobban szeretünk, akkor mondta valaki, közel, közel: — *Én veled vagyok!*

Eszembe jut egy régi mese, melyet *I. M. Sick* dán író egy kedves könyvében olvastam. Élénkbe festi a szomjúságtól tikkadt földet, ahol nem hoz gyümölcsöt a nyár, mert minden virág bimbójában fonnyad el, ha egyáltalán szét bírja feszíteni a rügyet. A hervadt levelek lehullanak idő előtt, mert a gyökerek nem bírják táplálni őket. Minden este vörösen izzó tűz a nap és minden reggel égő sugárral keresi, hogy él-e még a félig elperzselt növényzet? Egy felhő sincs a kegyetlen égen, hogy

az árnyéka átsuhanna néha a lázas földön, mint egy bűvös kéz. A folyó, amely tavaszkor végig szokott áradni, ameddig csak lát a szem, és áldást hagy maga után, ha lepad — most alig több mint egy patak a széles meder fenekén.

De jön egy éjjel, amikor Isten megemlékezik a föld néma kínlódásáról és leküld hozzá egy angyalt. Az angyal ott lebeg a folyó felett, s az újjá hegyén egy vízcsepp reszket. Egy csepp az Isten poharából. Nem látja senki, mikor leesik. De egyszerre dagadni kezd a folyó, kavargva árad, — kilép a medréből és széles hömpölygéssel siet, hogy megelégtse az alélt földet. A félig elszáradt gyökérszálak szomjasan szívják magukba az életet hozó vizet, és mire a hajnal sárgára festi az eget, már nem fél a föld a naptól. Ami tüzes ostorcsapás volt tegnap, az ma csak meleg simogatás, mely kipattantja a megduzzadt rügyet, szétfeszíti a felfrissült bimbót, és megérleli az áldott életet.

Emlékezzünk: így öntötte el a lelkünket az Úr jelenlétének érzése. A félelem elmúlt, mert belénk áradt az élő hit. Az élő Istennel való eleven közösség. Senki sem látta — talán magunk sem tudjuk a percet, mikor a lelkünk kiszáradó vizébe behullt a csepp — egy csepp az Isten poharából. De attól fogva bennünk lakott az élet biztonsága a külső élet bizonytalanságával szemben. Akkor már nem mertünk volna változtatni azon, ami fájt, mert tudtuk, hogy minden, ami történik — az Isten akarata, és ő tudja, hogy az jó. Mi pedig nem látunk egy lépésnyire sem a könnyeinktől, és az akaratunk talajt vesztett, ha át nem adjuk neki. Mert mi egyéb a hit, mint bizalom? És mi a bizalom, mint annak a beismerése: — *Te jobban tudod, vezess engem!* — Nem az akarat elgyengülése ez, nem az egyéni-

ségünk feladása, hanem az erős akarat azonosítása az Istenével, s az ettől mind teljesebben fejlődő egyéniség megszentelése.

Emlékezzünk: azóta mindennap tapasztaltuk ezt a *vezetést*. Egy láthatatlan kéz újraépítette az életünk szétrombolt templomát, szebbre, magasabbra. Csodálatos utakon vitt, csodálatos értékek felé. Belenyúlt a mindennapi életünk legapróbb részleteibe, — percre, pillanatra irányított egy szó, egy könyv, egy ember által. A valószínűtlent, az emberileg majdnem lehetetlent leküzdötte ez a vezetés és regénybeillő fordulatokkal révbe vezetett, vagy lehet, hogy továbbra is rögzös utakon visz. De azóta sohasem hibázik, ha több nem — a mindennapi kenyér és az egy lépésre elegendő világosság, sőt az Útszéli virág és a pacsirtadal sem.

És jelentkeznek bennünk a praktikus eredmények. Átítatja a mi élő hitünk az életünket úgy, mint a víz a gyökereket és megteremnek az új cselekedetek. Megszűnünk magunknak élni, hanem úgy fogjuk fel az időnket, az erőnket, a tehetségünket és a vagyonunkat egyaránt, mint ránk bízott talentumokat, melyeket mások javára kamatoztatnunk kell. Tudjuk, hogy be kell róluk számolnunk, ha egyszer így szól hozzánk is az Úr: — *Sáfár, adj számot a sáfarkodásodról!* Ezt tudva, először a családunk, közvetlen környezetünk körében kezdjük a munkát. Igyekszünk gyermekeinket belenevelni ebbe az élő közösségbe, hogy az élet forgatagában mindig a Jézusra támaszkodjanak. Segítjük és erősítjük a hitvestársunk hitét a mienk által. Hiszen — emlékezzünk: a házasság életünk legmélyebb boldogsága, hogy együtt tudunk imádkozni. Ez a lelkek házassága. Enélkül csak két test, két érdek, két pénztárca egyesülése. Erezzük, hogy az asszony segítő-

társa kell, hogy legyen az urának, s nem kolonc a nyakán, aki önzésből vissza szeretné tartani a nagy eszméktől, a közért való munkától, s így meggátolja az erejének teljes kibontakozását. Hiszen a férj, gyermek nem tulajdonunk, hanem Istentől reánk bízott kincs. Mennyire megértették ezt a régi nagyasszonyok, kik egy panasz-szó nélkül küldték harcba férjeiket, s hosszú, nehéz éveken keresztül pótolták a gyerekeik nevelésében az apát, birtokaik kezelésében a gazdát. Példájukkal mutatták meg, hogy Istenért, nemzetükért mindent áldozni kell, s hogy a nehézségek szükségesek, mert megacélozzák a gyenge asszonyi erőt, és közelebb visznek Istenhez, mint a boldog, békés élet.

Emlékezzünk: mióta a lelkünkbe hullott a csepp Isten poharából, azóta Jézusnak minden szava mintha megelevenedne a szívünkben, mintha nekünk külön újra mondaná. Tapasztaljuk, hogy jó kincset nem gyűjteni e világon, és szívesen adni a kevésből is. Csodálatos módon megtérül az, kirendeli nekünk az Isten, mert jól tudja mire van szükségünk. Hiszen Ő ruházza a mezők liliumát, Ő táplálja az égi madarakat és egy verebcske le nem hullhat a fáról az Ő akarata nélkül. Ha pedig gazdagok vagyunk, a lelkünk mélyén érezzük, hogy a nagyobb vagyon, nagyobb kötelezettség. Mint Tompa oly gyönyörűen mondja:

*„Az Isten a szegények részét a gazdagoknál rakta le,
Ki földi jókkal meg van áldva; akkép sáfárokodjon*

[vele.

Tapasztaljuk továbbá, hogy ha nem cipeljük magunk keservesen a gondjainkat, hanem az Istenre vetjük és nála hagyjuk, neki gondja van reánk. Erezzük, hogy eszköz vagyunk az Ő kezében, mely által dolgozik, s amelyet erősen fog. Meggyőződünk

róla, hogy Ő tudja az időt és az alkalmat és nem késik soká. Ezért nyugodtan járunk minden sors alatt, nem félünk, hiszen Ő velünk van.

Ez a mi hitünk.

Amilyen az anya hite, olyan a családé. Amilyen a család hite, olyan a nemzeté. Az embert, a családot, a nemzetet a hit teszi erőssé. Ezért hatalmas ma Angolország és Hollandia. Ezért tört meg a múltban minden csapás, ami nemzetünket sújtotta. Nemzeti életünk megújulásának alapja mindég az volt, hogy a magyar asszony hite — mint a gyökerek láthatatlan munkája — mindig újra nagyra nevelte, lombba, virágba szökkentette a nemzedékek hitét.

Volt *Szent Margitunk*, *Árpádházi Szent Erzsébetünk*. Volt *Lórántffy Zsuzsannánk* és *Bethlen Katánk*. Egy hit formálta őket, formálta mind az ősanyáinkat, az anyáinkat.

Formálj bennünket is, Te betegeket meggyógyító, halottakat feltámasztó Jézus! Áldd meg a mi bizonyágtételünket:

Nem félünk, hiszünk, Te velünk vagy!